

Førere.
av

1933

16
104590

O. K. Skuggevik.

En dårlig bonde sier til sine folk: "Gå ". En dyktig landmann sier: "Kom".

I det store bruk - f e d r e l a n d e t - trenger vi sistnevnte på førerplassen - folk, som vet, hvad der skal gjøres, og vil selv gå i spissen, folk som kan, vet og vil, og som derfor nyter folks tillit og respekt.

Det er den slags, som nu spørres efter i vårt offentlige liv.

Det er lenge siden, og sjelden, at vi hadde førere, statsmenn, i norsk politikk, så sjelden, at når en personlighet viser sig, så er vedkommende gjenstand for mistenksomhet og de mindreverdiges skinnsyke forfølgelse.

Foran et skjebnevalg, som oktobervalget i år, bør vi se på partenes parlamentariske førere og spørre oss selv og hverandre, om disse sjefer, som det friske folk, det nasjonale folk, de nedtrykte skattebetalere, den friske ungdom, kan samles om.

Et parti må ledes av en p e r s o n l i g h e t, som har vist førerevne, og som med hensyn til politisk - nasjonal innstilling har vunnet velgernes tilltro og tillit.

Høire har utvilsomt politikere, som nyter tillit, men savner førerevne, og menn som har mange betingelser for førerstilling, men savner de karakterens egenskaper, som skaper tiltro og tillit.

Venstres "fører" J. L. Mowinckel mangler både føreregenskapene og den karakterens rettlinjede pålidelighet, som kan gi tillit og samle den nasjonale del av vårt folk,

Både høire og venstre er felles om: ingenting å ha lært av den endrede situasjon, og venstre har dessverre helt glemt det gamle venstres fortid. Som borgerlig, samfundsbyggende parti kan man ikke lenger regne med Mowinckel - venstre.

Det er derfor håpløst å tenke på landets gjenreisning under ledelse av Hambro for høire og Mowinckel for venstre. Begge vil

nødvendig bringe valgnederlag i oktober 1933.

Bondepartiets regjering har gjort en betydelig nyorienterende innsats i vårt politiske liv, gjennom er-ingen meningsforskjell. (Utenfor de partipolitiske intriganters krets.)

Bondegjeringeriet fremragende folk, visetnok, uten for kleinelse for "gruppen", men, som politisk stod meget høit over partiets representanter i Stortinget.

Om disse partier er det vel ikke uriktig å si, at de samtlige er alt annet enn homogene, hvert av dem rummer betydelige motsetninger.

Med all opdrivelig anerkjennelse for dyktighetene, er der et navn blandt våre politikere, som samler almenhetens interesse og tiltro, kanskje i den grad, at det virker urettferdig overfor enkelte fremragende personligheter, som vi dog ennu har.

QUISLING.

Det er hans eiendommelige evne til å gå like på saken, uten hensyn til parti eller bifall, som gjør ham aktuell. Han er situasjonens mann, de uavviselige opgavers selve viljeskikkelse. Uten avslag og kompromiss: Fri, fordi han ikke er partiknektet, men nasjonal rikspolitiker med de lange og store fremtidsmål.

Bondepartiet vil utvilsomt - takket være bonderegjeringen - gå frem ved høstens valg. Høire vil, under nærværende ledelse, ha nok med å holde stillingen; tvilsomt om det groies.

Men innen høire og innen venstre er der en masse velgere, som misliker sitt parti; og der er de mange som er "hjemløse" partipolitisk, ikke minst i byene og industricentrene; men også forøvrig på landsbygden.

Det er for disse mange, der må heises et rikspolitisk merke, som kan vekke begeistring og kampmot, og det merke er

NASJONAL SAMLING.

Det er trist å se, at Feærelandslaget er bange for å møte resultatet av sitt lange og dygtige arbeid omsatt i Vidkun Quislings

aksjon. Og det er håpløst naivt, når det uttaler, at Quisling risikerer ikke å bli valgt som stortingsmann i 1933.

Gad vite, hvilken valgkrets i Norges land ikke skulde gi den mann stemmer nok.

Med glede bør høre, bondepartiet og frisinnede hilse Nasjonal Samling; for den kontingent, som Quislings aksjon vil skaffe, - og dette tillegg må til for å sikre oss et folket verdig, sikkert samfunds- og fremtidstryggende flertall på Stortinget 1934.

Er ikke partiledelsen og partiprossen helt uten føling med stemningen utover landet, i by og bygd, så vil man takke Quisling fordi han har høist merket, som så mange, ikke minst de unge, så lenge har ventet på.

I samarbeid med Nasjonal Samling kan vi gå til valgurnen med kampmot og tillit, innen bondepartiet, frisinnede og høre; for med den hjelp, kan vi gjøre oss håp om et borgerlig valg til høsten.

Gyl, 10. juni 1933.

O. K. Skuggevik.

I "Tidens Tegn", 16. juni 1933.